

Quan el 8 de maig de 1977 era beatificada Maria Rosa Molas i Vallvé, Pau VI contemplava la humanitat que, en seu «lent peregrinar cap a metes de superació anhelada», amb freqüència «sol assoleix un humanisme feble, parcial, ambigu, formal, quan no falsejat». Contemplava a la nostra societat «fetejada per múltiples formes de violència», des de la difusió de la droga, a la plaga de l'avortament, del criminal comerç □ a la creixent misèria de tants pobles de la terra.

A n'aquesta humanitat desorientada i a n'aquest món deshumanitzat, presentava el missatge i la figura de Maria Rosa Molas com «mestra en humanitat » i «autèntic instrument» de la misericòrdia i la consolació de Déu.

El nostre món continua pertorbat pels mateixos fenòmens, i l'home, que amb freqüència perd el sentit últim de la seva existència, continua necessitant l'anunci de «la consolació, de l'amor i la misericòrdia de Déu».

La Canonització de Maria Rosa Molas forma part d'aquest anunci. És un crit d'esperança per a la humanitat i una crida que l'Església torna a llançar a quants en creïn en l'home i «volen dedicar-se a la creació d'un món més humà i més agermanat».

□ La vida de Maria Rosa Molas és una paraula de consolació per a l'home. Els seus contemporanis afirmen que «al món sembla que estava únicament per a consol de tots». Aquesta va ser i aquesta continua sent la seva missió a l'Església: Fer-se transparència de la Misericòrdia del Pare i mostrar als homes els camins de la Consolació de Déu.

Aquests camins que María Rosa va recórrer, parteixen en ella de l'encontre amb Déu en Crist, descobert en una profunda contemplació del seu misteri, agradat en una serena experiència de creu. Maria Rosa viu contemplant, «mirant Jesucrist». En la seva pobresa el contempla «tan pobre que no tenia on descansar el cap» en les proves de l'esperit «pensa en l'Oració de l'Hort». En tota classe de proves experimenta i ensenya a les seves filles que «en el Calvari als peus de Jesús, es troba tot consol i alleujament». Mirant a Jesucrist en el seu proïsme, els seus camins de consolació es fan lliurament incondicional al germà, servit fins a l'oblit i el sacrifici total de si mateixa.

A través d'una intensa vida d'oració que, amb freqüència prolonga al llarg de nits senceres, «es fa perfecta deixebla de Jesús». Allà és on se li dóna «una llengua de deixeble per poder dir al cansat una paraula encoratjadora» (Is 50, 4). De la contemplació treu la fortalesa per a un lliurament que no coneix límits i que la impulsa a «viure en la caritat fins a morir víctima de la caritat».

Maria Rosa Molas havia nascut a Reus, d'una família d'artesans, el 24 de març de 1815, sent batejada l'endemà amb els noms de Rosa Francisca María de los Dolores. El seu pare, José Molas, tenia sang andalusa en la seva ascendència. La seva mare, Maria Vallvé, profundes arrels catalanes. Això confereix a Maria Rosa un temperament ric, marcat per qualitats diferents, que contraposen i harmonitzen entre si. Per una part, és intuïtiva i sensible. Hi ha en ella tendresa i delicadesa de sentiments, empatia davant del sofriment dels altres i creativitat per alleugerir-lo.

Per una altra, marcada pel «seny de la terra» del poble català, té un «caràcter viu i enèrgic, emprendedor i decidit», «esperit fort i tenaç». Sentit pràctic.

La contemplació es fa en ella servei concret. La mateixa humilitat es tradueix en «energia treballadora incansable». Porta sempre en el seu servei «un gest desembarassat», «un aire clar en el treball». Tractant de fer el bé no troba obstacles. «Res no dificulta el seu afany de obrar bé».

El seu confessor i primer biògraf observa que el seu naixement va ocórrer en la nit del Dijous al Divendres Sant i veu en aquesta circumstància un signe dels dons amb què la va enriquir el Senyor: «Sens dubte, va voler que vinguessin a reflectir-se molt vivament en ella el més gran amor dels amors, i la més cruel desolació de Jesús». Segons ell, era això l'anunci de la seva participació en els sentiments de Crist perquè pogués ser «mestra del seu Afecte» i

«missatgera de gran caritat». Era «el preludi de les desolacions intenses i freqüents que seria provada».

María Rosa, en efecte, a partir del dia de la seva Primera Comunió, viu una profunda experiència mística, en la qual el Senyor, de vegades, li dóna que se li agradi el dolçor inefable de la seva presència. «Qui arriba a provar quant dolç és Déu, -exclama- no pot deixar de caminar en la seva presència». Déu és per a ella «Espòs dolç» o simplement Dolçor meu.

Però en la seva experiència espiritual més freqüentment predominen «el silenci de Déu» i la dolorosa sensació de l'absència de l'Espòs, per qui es desviu.

Aquesta experiència, que marca la seva vida, la fa entrar en un camí d'humilitat i abnegació, d'oblit de si mateixa i recerca incansable de la glòria de Déu i del bé dels germans. És aquesta l'actitud profunda de la seva vida, que expressa quan repeteix: «Tot sigui per a glòria de Déu. Tot per a bé dels germans. Gens per a nosaltres». Aquest és el camí de «humilitat, senzillesa i caritat, d'abnegació i esperit de sacrifici» que ella diu «són l'ànima del seu Institut». És la «humilitat de la caritat» que la porta a viure «fascinada per l'altre» i a realitzar els gests més heroics de caritat amb la major senzillesa i naturalitat.

El gener de 1841 havia entrat en una Corporació de Germanes de la Caritat, que prestaven els seus serveis en l'Hospital i la Casa de Caritat de Reus. Allà dóna proves de caritat heroica, en l'humil servei als més pobres; allà escolta el clamor del seu poble, es commou i surt en el seu defensa. L'11 de juny de 1844, assetjada i bombardejada la ciutat de Reus per les tropes del General Zurbano, amb unes altres dues Germanes, travessa la línia de foc, es postra als peus del General, demana i obté la pau per al seu poble.

Anys després, va anar amb altres Germanes a Tortosa, on el seu camp d'acció s'amplia. Allà descobreix la falsa situació del grup a què pertany i experimenta «l'orfanat espiritual en la qual es troba». El seu immens amor a l'Església la porta a dialogar amb les seves germanes, a discernir amb elles els camins del Senyor. El 14 de març de 1857, es posa sota l'obediència de l'autoritat eclesiàstica de Tortosa. Es troba així, sense haver-lo desitjat mai, Fundadora d'una Congregació que, a l'any següent -el 14 de novembre- a petició de Maria Rosa, s'anomenarà, Germanes de la Consolació, «perquè les obres en què d'ordinari s'exerciten»... «es dirigeixen totes a consolar els seus proïsmes».

Per voluntat seva, la Congregació tindrà per fi: «Dilatar el coneixement i Regne de Jesucrist», «com a Dèu i model de tota caritat, Consol i perfecció» i «continuar la Missió sobre la terra del nostre dolcíssim Redemptor», «consolant a l'afligit», educant, servint a l'home en «qualsevol necessitat».

El Senyor l'havia preparat per a la missió de Fundadora a través de múltiples serveis i situacions, de vegades doloroses, que ella va viure.

Amb serena i heroica paciència. Tal va ser la greu calúmnia de la qual va ser objecte quan, en obediència als seus Superiors, va haver de preparar-se en secret i treure's el títol de Magisteri. Tal, la persecució que les autoritats civils van emprendre contra ella en diverses ocasions, Maria Rosa viu amb fortalesa aquestes situacions; les viu en silenci i té «per a quants n'afligeixen el seu esperit, delicades atencions i afabilitat». Les viu amb serenitat i, a patents injustícies, respon amb serveis generosos i fins i tot heroics.

Així, a les autoritats de Tortosa que injustament l'han allunyat de l'Escola pública de nenes, deixa la seva ajuda per a l'organització d'un Llatzeret, «disposada a sacrificar-lo tot a favor dels nostres «pobrets germans», per si els seus «serveis fossin bastants per alleugerir la sort del proïsme».

Aquesta mansuetud i paciència en suportar, no són a Maria Rosa, covardia ni debilitat, sinó fortalesa que es fa «parresía», valentia i llibertat evangèliques, quan estan en joc els interessos dels pobres, la veritat, o la defensa del feble. La veiem oposar-se amb energia a un alcalde que pretén fer-la jurar una Constitució espanyola que va contra els interessos de l'Església; sortir en defensa de les mestresses de lactància a qui l'administració no paga el just salari; defensar les seves filles, injustament desacreditades per un administratiu d'un dels seus Hospitals; impedir a un metge utilitzar els nens expòsits per experimentar intervencions quirúrgiques.

I això ho fa Maria Rosa sense perdre en cap moment el seu serè equilibri. «Posseïa el secret de guanyar els cors», «infonia recolliment i veneració». «Era inexplicable veure-la sempre bondadosa, afable i afectuosa amb una superioritat d'esperit envejable».

Aquesta actitud constant que caracteritza Maria Rosa Molas, s'entén tan sols des de «el secret

del seu cor, que omplia només Déu». Era «efecte de l'íntim i continu tracte amb Déu que presidia la seva vida, la seva acció, els seus afectes». «Creia de poca importància qualsevol sacrifici, humiliacions, calúmnies, persecucions. Com l'apropava a Déu li era molt grat... Difícil, inaguantable i amarg el que sospitava que a Ell ofenia».

Des d'aquest amor a Déu «es feia Caritat viscuda», «s'inclinava sobre la necessitat, sense cap distinció», si no era en favor dels ancians més desvalguts i dels nens més abandonats «que eren la pupila dels seus ulls».

Passa la seva vida fent el bé, oferint-se a si mateixa «en el do d'un complet lliurament en la misericòrdia i en el consol, a qui ho buscava i a qui, fins i tot sense saber-lo, el necessitava.». Compleix així la seva missió consoladora fins que, a finals de maig de 1876, sent que el Senyor s'apropa. Després de breu malaltia, ferida més pel desig de Déu que per mals físics, desgastada pel seu servei incansable als pobres, més que pels anys, demana permís al seu Confessor per morir: «Deixi'm marchar!» després de rebre el seu assentiment: «Compleixi's la santíssima voluntat de Déu», moria en caure l'11 de juny de 1876, diumenge de la Santíssima Trinitat.

Deixava la seva missió consoladora a l'Església a la seva Família religiosa, les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, que avui està escampada per onze nacions i quatre continents.
